

Les tortures de Garzón, l'Atlàntida i el Barça de Wembley, junts en un escenari

L'obra "Atlàntida 92", de la companyia El martell, reflexiona al teatre Tantarantana sobre la batalla pel relat mentre l'equip blaugrana es corona per primer cop rei d'Europa

Els actors de l'obra Atlàntida 92. | Teatre Tantarantana

La companyia El martell, acostumada a un teatre nítidament polític, presenta aquest cop una obra més naïf i convida l'espectador a reviuire la final de Wembley des d'un espai organitzat per una peculiar associació de veïns pel qual s'ha adaptat el teatre Tantarantana. O potser no? El que comença sent una vetllada poc ortodoxa d'amfitrions estripats deriva cap a debats més profunds i actuals. El període llavors triomfant d'una Barcelona olímpica i d'un Barça que culmina per primer cop l'assalt a Europa amaga realitats més obscures que s'entremesclen a "Atlàntida 92 (un espectacle que fa aigües)" (<http://tantarantana.com/production/atlantida-92-el-martell/>).

Com ara, que l'equip blaugrana té una ocasió immillorable per tornar-se a coronar rei del continent, les clavegueres de l'Estat treballaven silencis i eficaces. El jutge Baltasar Garzón emmudia violentament l'independentisme combatiu com, de forma menys sanguinària, el Suprem vol silenciar els actuals dirigents del procés..., però El martell, aquest cop, renuncia a embrutar-se. O potser no? Al cap i a la fi, l'obra reflexiona principalment sobre els silencis i, per fer-ho, es transporta també a l'Atlàntida submergida de Jacint Verdaguer, de la qual només se'n recorda l'herència gloriosa llegada, amb el naixement d'Espanya i la Barcelona posteriorment olímpica,

però no de tot el sofriment que va comportar.

Aquesta obra, escrita i dirigida per Laia Alsina Ferrer, aborda la pugna pel relat que es produeix cada cop que ha existit una disputa territorial. El relat dels vencedors, el relat hegemònic, el relat heretat, la concepció mateixa del territori en qüestió. Allò que es pot dir i allò que no. Allò que es diu i allò que serà. El poder de qui pot marcar el relat i, per tant, la història.

Josep Sobrevals, com a president de l'associació de veïns, Cristina Arenas com la seva secretària i Sergi Gibert, un soci anònim que serveix les begudes, acabaran dient més del que molts esperaven durant un partit que, fins al minut 111, tothom sap que no assoleix l'èpica que tothom recordarà i tot ho enlluernarà. L'obra es va estrenar la setmana passada i està en cartellera fins al diumenge de la setmana vinent, 12 de maig.

Els actors Josep Sobrevals i Cristina Arenas, en un moment de l'obra Atlàntida 92, de la companyia El martell. Foto: Carlota Masvidal